

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 3.

Ljubljana, dné 1. marcija 1895.

III. tečaj.

Odcvetela rožica.

Ko ste prebrali, mali čitateljčki, napis »Odcvetela rožica«, mislili ste morda, da boste zvedeli kaj o pisani rožici, katero je umorila mrzla burja. No, nikar se ne ustrašite, če ste se zmotili. Povedal vam bom nekaj o lepši rožici, kakor so one, ki cvetó spomladi in po leti. Glejte, ta lepa rožica je bil Vratarjev Janezek ali, kakor so ga klicali v šoli, Janez Urbančič. Bil je najpridnejši učenček v prvem razredu. Tega marljivega in pobožnega Janezka je vzel Bog pred nekaj dnevi v nebesa. Umrl nam je, čeravno je bil bolan samo tri dni. Ker je bil tako blag učenec, vem, da so angeljčki v nebesih komaj čakali, da je prišel k njim, in se veselili sedaj v njih družbi.

Koliko pa, mislite, da je bil star ta naš Janezek, ki je umrl tako nepričakovano? Bil je prav mlad, imel šele sedem let. Hodil je prvo leto v šolo. Pred petimi meseci je sedel prvič v šolski klopi. Čeravno pa je bil še tako mlad, vendar je bil vzgled vsem učencem. Le poslušajte, kako lepo se je vedel doma, na poti, v šoli in v cerkvi.

Kakor hitro je čutil, da so vstali zjutraj njegova dobra mama, že ni mogel več ležati v gorki postelji. Urno je vstal, lepo se prekrizal, oblekel in umil. Morda mislite, da je sedaj že vprašal mamo, če bo kmalo kuhan zajutrek? O, ne. Sedaj je lepo pokleknil, prav pobožno opravil jutranjo molitev ter še posebej molil v čast svojemu angeljčku varihu, potem je šel še-le k svoji mami.

Nikoli ni šel prezgodaj v šolo, pa tudi ne prekasno. Dobro je imel preračunjeno pot do šole. S slabimi tovariši se ni pečal; najrajši je hodil sam. Če se je pa kdaj pridružil komu, izbral si je kakega pametnega in čednostnega sošolarčka. Prišedši v šolo, šel je tiho na svoj prostor in mirno čakal, dokler niso prišli gospodičina učiteljica v šolo. Ko so pa gospodičina odprli vrata, vstal je hitro ter spoštljivo pozdravil: »Hvaljen bodi Jezus Kristus«. Pred šolo in po šoli je molil tako pobožno, kakor v cerkvi. Roki je imel lepo sklenjeni, gledal pa je na podobo Križanega na steni.

Po molitvi je tiho in mirno sedel na svojem prostoru, katerega ni nikoli zapustil brez dovoljenja. Zvesto je pazil na vse, kar so pripovedovali gospod katehet, ali pa učiteljica. Kadar je bil poklican, vstal je lepo in mirno odgovarjal. Če ni bil vprašan, imel je svoji mali ročici vedno na klopi. Kako se je pa tudi pridno učil! Drugi učenčki so komaj poznali štiri črke, naš Janezek je poznal že vse. Če so katehet ali učiteljica vprašali: »Kdo vé?« Janezek je bil gotovo prvi, ki je lepo in mirno vzdignil roko ter pokazal s tem, da on vé. Ličkanov Francek še ni vedel, koliko je jedna hruška in še jedna, Vratarjev Janezek je pa znal šteti že do sto. Najrajše pa je poslušal lepe zgodbe, kakoršne so pravili gospod kapelan o malem Jezuščku. Svoji sestrici doma je rekel, da bi bil najrajši pri malem Jezuščku v jaslicah, da bi ga malo pogrel. Tako se je vedel naš Janezek doma, na poti in v šoli.

Vem, da bi pa tudi radi slišali, je-li Vratarjev Janezek rad hodil v cerkev. No, kar naravnost vam povem, da je bil vsako nedeljo in praznik, tudi ko je bila huda burja, pri sv. maši in pri večernicah. V cerkvi je klečal najrajši pred velikim oltarjem in tako lepo molil, da

so se mu vsi čudili. In kako pazljivo je poslušal pridigo, če tudi je bil tako majhen. Ko je prišel iz cerkve domov, poiskal je hitro svojo mamo ter jim pravil vesel, kar si je bil zapomnil pridige.

Tak je bil Janezek. Pobožno je molil, rad se je učil in lepo se vedel, zato ga je pa ljubi Bog tako hitro vzel v sveta nebesa. Otroci! posnemajte Vratarjevega Janezka in ljubil vas bode Bog, radi vas bodo imeli vaši skrbni stariši in učitelji.

Fr. —ek.

Tri cvetice.

Ko prišla je zala pomlad,
Priklile so tri cvetice
Na vrtu iz mehke zemlje,
Na vrtu iz male gredice.

Vijolica skrita kaže
Ponižnost, ki vsak jo ceni,
Nedolžnost lilija bela,
Vrtnica ljubezen pomeni.

Kakó so lepe, kako dišé!
Kraljice so vsega cvetja.
Vijolica, lilija bela,
Vrtnica se zove tretja.

O da bi vedno cvetlè
Iz vrta — iz srca mladine
Ponižnost, jasna nedolžnost,
Ljubezen Boga, domovine!

Anton Medved.

Sama sreča?

(Kajtimar.)

VI.

Krojaška je plela korenje. Proti večeru pride Janez z vozičkom na njivo ter pripelje s seboj tudi dveletnega Srečka. Naložé strnišče na voziček ter se napotijo domov. Naloženo je bilo visoko, vendar je sedel na vrhu Srečko; saj veste, otrokom se tako prijetno zdi, če se morejo malo »cici« — če se majhno peljčkajo. Prav toliko veselja kakor Srečko na vozu pa je imel Janez, ki je bil za konja. Ej, to je bil isker konjič, pa tudi muhast! Mati so pa potiskali ter opirali Srečka, da ni padel na tla.

Konjič—Janez je privozil že blizu doma, čeprav se je včasih hudomušno ustavil ali odskočil na stran, kakor delajo plašni konji. No, kar je zamudil s takim nagajanjem, prihitel je potem, ko je dirjal in prašil, da se je vse kadilo za njim po poti. — Zopet počaka konj, Srečko ga poganja: »Šivec, hi—hi!«, a Janez le neče speljati. Mati ga svaré, češ, kaj se še nisi naigral? Le brž potegni, kaj meniš, da imam tudi jaz tako pisan čas kakor ti? Sedaj pa potegne Janez naglo, Krojaška ni dobro držala Srečka, ná, pa se je zvalil z glavo naprej pod voz! Priletel je na oster kamen, ki se mu je vsadil v čelo. To je bilo joka! Srečko je vpil, ker ga je bolelo, Janez pa, ker je videl kri, in mati so bili tudi strahú vsi prepadeni. — Kako lahko bi bil kamen predrl mehko kost ter prišel do možgan! Kako malo je manjkalo, da se Srečko ni pobil smrtno-nevarno!

Ali je padel Srečko sam tako srečno, da se ni hujše poškodoval, ali ga je varoval nevidni njegov nebeški varih — kdo vé? Jaz le toliko pravim: dobro je, če ima človek srečo, še boljše pa, če mu stoji na strani angelček varih.

VII.

Po zimi ni prav varno hoditi mimo hiš, ker nobeden ne vé, kdaj zdrči sneg raz streho. To je vedel tudi Krojačev Janez in o južnem vremenu nikoli ni hodil pod kapom, ampak vselej prav tik zida, da bi ne zgrmel sneg čezenj, če bi se ravno usul. — Nekega dné že bolj na spomlad ga je privedla pot mimo Staretove hiše, s katere se je sneg že udril; nekaj malega je bilo pa še primrznjenega na opeki. Ta dan je vlekel gorak jug in topil tudi ta »ne sneg ne led«. Krojačev Janez torej stopa mimo Staretovih, kar mu prileti na ramo opeka, katere se je še na več krajih držal led. »Tè-tè! to pa niso mačje solze — tak dež!« misli si in brž zbeži od hiše naprej. Tu vidi, kaj se je zgodilo. Pod robom strehe je odjenjal zid, ker ga je snežnica in dežnica zamakala že več časa. — Zares nihče ne vé, kje ga čaka nesreča! Kdo bi si bil mislil, da bo padla opeka ravno takrat, ko pojde mimo Krojačev? Dobro, da ga ni zadela na glavo;

zakaj vse drugače pade opeka na glavo kakor sneg, čeprav samo od strehe, sneg pa izpod oblakov. Saj ga je še rama bolela precěj dnij. in vendar ga je opeka bolj oplazila kakor zares udarila po rami. Kaj, če bi bila z vso silo priletela vrh glave? In še jedno vprašanje: zakaj sploh Janez ni bil udarjen na glavo, zakaj jo je tako srečno odnesel? Zakaj? To bo zvedel Janez šele v večnosti, ko bo dajal odgovor o tem, kako je bil hvaležen svojemu angeljčku varihu za njegovo skrb in mogočno varstvo.

»To si imel srečo!« — »Pod srečno zvezdo si rojen!« — »Sreča te nosi na rokah!« Tako in podobno so govorili ljudje Janezu, niso pa pomislili, da nas varujejo nesreč sami angelji Božji. Ne, ni sama sreča, če kdo nevarnosti čudovito uide, ampak ponajveč je to zasluga angeljev varihov. In tudi nas varujejo ne samo takrat, kadar se zavedamo, da smo v nevarnosti, temveč dostikrat mi še ne opazimo nesreče, katero je zabranil naš zvesti angeljček varih. Zato pa vsi od kraja, kolikor nas je, trdno sklenimo: Nobeno jutro in noben večer ne opustim molitvice na čast angeljčku varihu.

Zimske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

III.

Lepo je Goričarjevi Anici, lepo, ali ne? Njen oče in njena mati pazita na njo, da ne moreta bolje, povsod jo ljubijo in ne manjka ji ničesar. Le pogledajte jo samo, kako je zavita v topli kožuhec in obuta v svetle škornjice, da bi lahko skakala po snegu; vendar Anica je dobro dete in hodi mirno iz šole in v šolo. Ona kosmata črna kapica se ji tako poda, ej pa tudi topla je, kaj bi tisto. Prav nič je ne zebe, dasi je potok že davno zamrznil in od streh visé dolge ledene sveče. Res se ji lčica rdečé in mali nosek tudi nekoliko, vendar sile ni, saj skrbita njena roditelja, da ne bode zeblo

male Anice. Nù, in prav je to, ker je Anica dober otročiček. Oče in mati se je lahko veselita, ker jih vedno uboga in razveseljuje. Komaj se začne daniti, ala, že pridejo mamica k postelji male Anice, potresejo jo za roko in rekó:

»Hej Anica, jutro je, vstani!«

Anica se prebudi, zmenca še malo zaspani očesci in hajd na nogé. Obleče se, umije, potem pa opravi skupaj z mamico jutranjo molitev, zajutrekuje, pripravi torbico s knjigami, ponovi še malo, kar se je bilo treba naučiti, in potem hajd v šolo. V šoli sede lepo v klop in, ko se začne uk, pozorno posluša in odgovarja, da je veselje. In tako je celi dan. Ne manjka ji ničesar, pa tudi to zasluži.

Vendar ni vsem otročičem tako, kakor je Goričarjevi Anici. Mnogo je otročičev tudi pridnih in ubogljivih, pa vendar nimajo tako toplega kožuhca in črne kapice, kakor ima mala Anica. Njeni stariši imajo vsega dovolj, pa ji zato tudi lahko preskrbijo toplo obleko in dobro hrano. Siromaki pa nimajo tega, in zato tudi mnogo dobrih otročičev zmrzuje po zimi.

Dolinarjeva Marijca je tudi dobro dekletce, vendar kako se trese večkrat sirotica, ko pride v šolo. Kar vsa trda je. Nekolikokrat, ko je bil velik sneg in huda zima, celo v šolo ni mogla. Anici se je Marijca zelo smilila, ker sta bili dobri prijateljici in skupaj sedeli v šoli. Rada bi ji Anica pomagala, pa ni vedela kako. Mislila je in mislila, pa se je vendar nečesa domislila. Spomnila se je svoje lanske suknjice, katere letos ni več nosila, ker je dobila kožuhec. To bi bilo nekaj za Marijco, mislila si je. ojej, ko bi mi stariši dopustili, da to nji podarim, kako bi bila vesela. Poskusila bodem, dejala je, saj je vedela, da so njena mamica tako dobri.

Ko se je odpravljala nekega dné v šolo, oklenila se je Anica matere, pogledala jih milo in jim rekla: »Mamica, se li še spominjate moje lanske suknjice? Ali bi smela prositi, saj ste tako dobri? Vidite, moja prijateljica Marijca toliko zmrzuje, njeni stariši so tako revni, in jaz več ne rabim suknjice. Ali bi jo smela dati Marijci?«

Materi so zalesketale solze v očesih, poljubili so Anico in ji dejali: »Le daj, Anica, le daj, zakaj mi nisi že preje rekla? Hvala Bogu, da moremo komu kaj dobrega storiti. Pripelji opoldne Marijco k nam, bode s teboj obedovala in potem ji podariš svojo suknjico!«

To je veselo korakala tistega jutra Anica v šolo, dasi je bilo mraz, da je vse pod nogami škripalo. V šoli je že našla Marijco, katera se je ondi komaj malo pogreela od hudega mraza. Kako je bila Anica srečna, ko ji je mogla pošepetati:

»Marijca, danes pojdeš z menoj na obed, in potem ti bodem dala svojo suknjico, da ti ne bode več tako mraz, kakor danes.«

V šoli ni bilo Anici nikdar dolgočasno, vendar tega dné je pa nestrpljivo čakala konec uka. In ko so naposled odmolili, to sta z Marijco odhiteli proti domu. Marijca je bila vsa presrečna, a Anica ni mirovala, dokler ji ni pomerila suknjice, katera ji je bila kakor umerjena. To je bilo veselje!

Veselje je bilo pa tudi doma, na domu Marijčinem, ko je prišla domov. Bratci in sestrice so jo ogledovali in skoraj niso poznali sestrice Marijce, mati vdova pa si je brisala s predpasnikom svitle solze iz očes in govorila: »Ej, še je dobrih ljudij na svetu, še, Bog jim povrni!«

Drejkov boben.

Deste, kaj, to-le je pa res: najložje si človek kaj kupi, če ima denar; če pa tega ni, pa tudi ni kupčije. Saj vem, kako se je godilo Bradačevemu Drejku. Ne verjamete, koliko si je prizadel in kolikokrat je moledoval pri očetu in materi, da bi mu kupili boben, pa je vselej dobil potepeno pismo, češ, za denar je trda; če hočeš imeti, kar želiš, prisluži si sam.

»Prisluži si, prisluži si«, to je odslej šumelo Drejku neprenehoma po ušesih. »Ze dobro; ker so mi rekli, pa si prislužim!« tako je sklenil ter se precej jel na-

pravljeni, da gré iskat službe. »E močen sem, velik sem«, mislil si je pogumni paglavec pripravljaje se na pot, »nekje že dohim službo.«

»No, kam si pa namenjen?« poprašajo ga mati, ker se je tako resno odpravljajal z doma.

»Služit grem«, odreže se Drejko in že je bil zunaj hiše. — »Kam pojdeš služiti, otroče otroče!« mislili so si, vendar ga niso pridrževali doma, češ, naj gré malo izpod nog, da me vsaj ne bo vedno nadlegoval za boben.

Drejko pa jo je mahal samozavestno po vasi. »Kje bi se ponudil?« vpraševal je samega sebe. »Morda bi me potrebovali pri Medenu — poskusimo.« Mislil — storil. Stopi v hišo in brž pove, po kaj je prišel. »Če me hočete, služil

bi rad pri vas.« — »Kaj še poveš?« zavzame se gospodar. Potem pa ga modro se držeč vpraša: »Kaj pa znaš?«

»Vse, kar bo treba«, pobaha se Drejko.

»Če je pa tisto, lahko ostaneš tukaj — ovce boš gonil na pašo.«

»No, koliko mi boste dali, če se zmeniva, da bom za pastirja?« oveselil se je Drejko, da je tako brž našel službo.

»Naj bo, zato ker si ti — vsak teden goldinar!«

»Ali si zadovoljen?«

»Kaj ne bom? — Jedel bom pa tudi pri vas, ne?«
pozvedoval je še Drejko, ker se mu je plačilo le nekoliko preveliko zdelo.

»O seveda, seveda, pri nas. Torej če ti je prav, udari v roko, potem pa koj ženi ovce na pašo.«

To vam je pogledal Drejko! Snega je ležalo tri pedi na debelo, zelenega nikjer nič — pa naj bil pasel?

»Kaj gledaš tako čudno? Kar past ženi!« dražil ga je Meden.

»Sedaj — po zimi ne — spomladi«, jecljal je Drejko v zadregi.

»A — spomladi, takrat vsak lahko pase. Ali po zimi ne znaš? Pa si rekel, da znaš. Potem te pa ne potrebujem.« Meden se je sladko smehljaj, Drejku je bilo pa hudo, ker mu je up splaval po vodi. V jednem tednu bi si bil prislužil boben, ná, pa ne bo nič!

»Pa — z Bogom!« dejal je kratko in odšel. Meden pa je ugibal, zakaj neki bi Drejko rad služil, in dobro se mu je zdelo, ker ga je tako lepo speljal na led. »To moram pa precej povedati gospodu Tilnu, naj se malo razvedré, ker jih že tri dni noge tako mučijo, da ne morejo nikamor.« Stopil je v sosedno hišo k gospodu Tilnu. Gospod Tilen so bili poprej župnik nekje na Gorenjskem, na stara leta so se pa preselili domov, ker zaradi starosti in slabosti več niso mogli službovati. To zimo jih je večkrat po tri dni ali celo po ves teden trgalo po nogah, da se še ganiti niso smeli. Zato je umevno, da so se razveselili, če je kdo malo pogledal k njim. Z Medenom sta bila velika prijatelja, zato jim je brž šel pravit, kaj sta imela z Bradačevim Drejkom. Gospod Tilen so se dobrovoljno smejali, potem pa prosili Medena, naj bi jim prinesel s pošte »Slovenca«. Kajpak jim je ta rad postregel.

»Veš, kaj?« spregovoré gospod Tilen povrnivšemu se Medenu. »Pokliči mi Drejka, jaz bi ga pa res potreboval, da bi mi vsak dan hodil na pošto «

»Saj res, kakor nalašč bo to zanj, ker išče službe in zna vse«, pritrdi jim Meden smeje se pri zadnjih

besedah ter gre iz hiše, ne bi li kje zagledal Drejka. Mahal jo je ravno od tretje hiše naprej.

»Drejko, slišiš? Pojdi sèm!« pokliče ga. Le stežka je spraval dečka k gospodu Tilnu, zakaj Drejko je mislil, da se Meden zopet norčuje iz njega, in pa sploh je bil slabe volje, ker ga nikjer niso marali, češ, za kaj nam boš, še tebe se bomo ogibali! Pa sedaj se Meden ni šalil, ampak Drejko je dobil službo. Moral je pa povedati, zakaj išče drugod službe, ker je doma dovolj dela, in čemu mu bo denar. Ko so zvedeli gospod Tilen, da mu boben roji tako po glavi, obljubili so mu, da ga mu bodo kupili konec meseca, če bo dobro prenašal pošto. Pa jo je, in prvega prihodnjega meseca ga je že čakal pri gospodu Tilnu boben in še vojaška kapica. Sedaj je bil Drejko v malih nebesih! Oprtal si je boben, nasadil kapico z velikim peresom na glavo, jel ropotati po bobnu, da so se šipe tresle. In čudo! Nikoli se ni učil bobnati, pa mu je tako pelo: trom, trom, trom, da je bilo kaj. Po vsej vasi je ropotal in prevzetno pribobnal domov, češ, le pogledajte me, sedaj sem si pa sam prislužil boben.

Pomislil pa seveda Drejko ni, da so mu gospod Tilen vse to le darovali, in da bi jim bil kdo drug rad zastonj donašal »Slovenca«. Od sedaj je vsak dan s »Slovincem« pribobnal k njim, a gospod so ga dražili, češ, le potrpi nekaj let, pa boš še jokaj, če boš moral poslušati boben. A Drejko jim je brž zmešal tako prerokovanje z glasnim: trom, trom, trom! Srečni Drejko!

Andrejačev Janez.

Konjič.

Diči, diči, diča,
Urno na konjiča —
Na konjiča vranega,
Dobro osedlanega,
Diči, diči, diča,
Deček nima biča,
Deček nima ni ostrog,
Da pognal bi konja v log.

Še doma pri peči,
Konjič neče teči.
Nè naprej in ne nazáj.
Ali veste pa, zakaj?
Ker je konjče leno —
Dedovo koleno!

Smiljan Smiljanič.

Pri zajutreku.

Lina pa Fijorči sta bila dobra znanca. Na to znanje je bil pa kodrasti Fijorči ponosen. Zato je prevzel in odrival mucko, če je prišla jest. Sam se je moral gostiti pri Lini. Ta mu je pa stregla in se mu sladkala. Ali Fijorči je imel to kodrasto lastnost, da kmalu ni hotel razločevati, kaj se pravi: Gospodar in služabnik. Kar nič več ni prosil Line, ampak jezno je zahteval sladkih potičic, maslenega kruha ali, kar je imela Lina.

Nekoč je ta uprav postavila lonček sladkega mleka na stolček in zajutrekovala. Fijorči je pa pri nji sedel in gledal in čakal, kdaj pride nanj vrsta. Toda Lina je jedla, Fijorči pa ni dobil ničesar. Tedaj se pa Fijorči razjezi in nevoljno renči na Lino. Ta se obrne, odlomi košček pogače in pravi modro, kar se je dalo:

»Fijorči, to je pa zares grdo! Renčiš nad mano in kar zahtevaš pogače. Ali te nisem učila, da se mora prositi, če se hoče kaj dobiti. Sram te bodi!«

Fijorčita je bilo menda res sram. Glavo je povetil in skesano gledal svojo gospodinjo. Ta pa nadaljuje še vedno prav modro:

»Nič ne povešaj glave! Vidiš pogačo? Prosi, lepo, glavo kvišku, mirno sedi — tako!«

Fijorči je sedel in prosil dolgo, predno je dobil pogačo. In ko je psiček vžival izprošeni grižljaj, pridejo mati, ki so Lino slišali, kako je učila kužeta, ter pripomnijo:

»Glej, da sama storiš, Česar druge učiš.«

Basnigoj.

Bav - bav !

Dedek se pri peči greje,
Vnuček se mu v zibki smeje.
»Čaki, če ne boš zaspal,
Bodem te bav-bavu dal!«

»A kako od črne gore
K naši hiši priti more?«
»Dolge on nogé ima:
Z gore sem — koraka dva!

Plamen iz očíj mu šviga.
Vedno jezen z repom miga;
V lice črn. v ielo zelén,
S sábo nosi koš pletén.

Pa po svetu vse povsodi
Po poredno deco hodi — —
»Oh, kako se ga bojim!
Glejte, dedek, me — že spim!«

Smiljan Smiljanič.

Kdo je ukral jezik?

Med našim psom in mačko je že staro sovraštvo. Mačka »Liska« je bila poprej pri hiši in je precéj starejša od psa »Skoka«, ki je še mlad. Ni čuda, da se že od nekdanj prav lepo ne gledata. Skok ni hudoben in dal bi se pregovoriti, toda Liska je zvita in prekanjena buča, kakor le kaj. Zato pa ji Skok nič kaj ne zaupa in je zadovoljen, da se ji more izogniti. Časih pa že tako pride, da zadeneta drug na drugega, in tedaj pokažeta svojo moč in oblast.

Tam-le pred Božičem je bilo. Koline so bile pri hiši, in seveda sta se dobro počutila Skok in Liska. Ako pa se komu le predobro godi, preohjé se in postane napuhnen. Ni, da bi se tudi našima znancema kaj takega ne pripetilo! Že nekaj dnij sem sta hodila ošabno po veži in kuhinji, kakor da bi bila vsa hiša njuna. Večkrat jima je morala kuharica pokazati vrata, da sta se zunaj na snegu nekoliko ohladila.

Za tatu ju ni imel nihče. Toliko poštena sta že bila. Toda prevzetnost je mati vseh pregreh, iz napuha se je izcimila požrešnost in iz požrešnosti tatvina. Liska se je obliznila zadnje dni tolikrat nad raznimi ostanki, da jo je silno veselilo, ako bi vedno tako bilo, kakor takrat, kadar koljejo. Ker pa se je ta pesem le malo dni pela, Liski se je pa vendar le tako lepa zdela, pričakovati je bilo, da si sama podaljša lepe dneve presrečnih kolin.

Kuharica je prašičev jezik nasolila in dejala v »paco«. Skledico z osoljenim jezikom postavi v shrambi na polico in na jezik položi precej debel kamen. Ko pusti nekoč vrata odprta, zapazi hitro Liska to ugodno priliko in hajdi v shrambo. Skokoma je na polici, in izpod kamena ji reži masteni jezik nasproti.

Jeden, dva, tri — in kamen se prevali — jezik pa v gobčku obtiči.

Smuk — smuk — smuk! In Liska je že z jezikom na stopnicah, ki vedejo v klet.

No, to bode dobro kosilce in še boljša večerjica, zakaj jezik je sila masten na koncu, in še dober kos mesa se ga drži.

Tako je mislila Liska. Toda uh! Jezik je slan, preslan, od sile slan. Strese z gobčkom dvakrat, trikrat — ni zanjo. Odide. Jezik pa pusti na stopnicah.

Potuhnjeno prileze Liska na vrh stopnic, ogleda se in kmalu je v kuhinji, kakor bi se ne bilo nič zgodilo.

Toda Skok ni daleč od tam, koder je Liska. Iztilal je po kotih, kakor je njegova navada, in seveda ni bilo treba mnogo truda, da je zašledil preljubi jeziček na stopnicah. Kako ga je bil vesel! Takoj se ga loti. Vendar mu ni šel tako gladko po grlu, kakor druga mesnina. Tudi zanj je bil preslan. Dasi ga je precej omlatil, vendar ves mu ni stekel v požrešni goltanec.

Toda sčasoma vse prav pride. Tudi naš Skok je to dobro vedel. Zato popade jezikov ostanek in boječe stopi na vrh stopnic. Nato pa hoče hipoma skozi vežo na dvorišče. V sneg je nameraval zakopati jezikov ostanek. Toda sreča mu ni bila več mila. V tistem trenutku odprè kuharica kuhinjska vrata, in ogenj je bil v strehi.

»Skok, kaj imaš?«

Samega strahu se zgane. Vežna vrata so zaprta in pred njim stoji kuharica. Skok popusti jeziček na tleh in pobere jo nazaj po stopnicah v klet.

»O, ti nesrečni pes ti! Jezik je požrl. Kako sem se veselila, da napravim gospodu dobro kosilce! In sedaj ga je snedla požrešnost te pasje dlake.«

Že je stopila kuharica v kót po metlo, in huda nevihta se je bližala nad Skokovo kožo. Toda na vpitje prikaže se gospod iz sobe in popraša, kaj je. Ko mu kuharica pové v sapi, kaj je storil Skok, odgovori on mirno:

»No, jaz pa ne morem verjeti, da bi bil pes to storil. Pes pač ne more sam na polico. To je bil drug tat.«

»Je pa Liska.«

»Tisto pa že.«

»Ali kako, da je pes nosil jezik okoli?«

»I, ukral ga ji je.«

Liska se je priplazila med tem iz kuhinje v vežo. Vidi jezik na tleh in sliši trdo govorico kuharičino. Takoj je uganila, kaj da jo čaka. Zato se tudi ona izmuza po stopnicah v klet.

Kuharica gre pogledat v shrambo in res — jezika ni bilo več pod kamenom. Spet jo poprime jeza nad Skokom in Lisko.

V tem pa pridrevi Skok Lisko po stopnicah.

»Ustopi se na vrh stopnic, da ne moreta v klet«, ukaže gospod kuharici. On pa prinese bič

In tedaj se je storjena sodba začela izvrševati. Pes je skakal, kakor bi bil nor, mačka pa tekala, kakor bi bila pijana. Pravicoljubni bič pa je padal po pasji dlaki in mačji koži. Skok je cvilil, Liska pa mijavkala.

Toda hudi kuharici se je žival jela smiliti. Zato poprosi gospoda, da preneha. Toda gospod odgovori: »Tatova se morata kaznovati. Tisti, ki krade, in tisti, ki ukradeno kupi, jednaka sta oba.«

Kar odprè kuharica kuhinjska vrata — in kazen je prestana — —.

Skok in Liska sta smuknila v kuhinjo, on pod mizo, ona pod omaro.

Od tistega časa ni bilo še slišati, da bi Skok in Liska kaj ukrala. Celo ostalega jezika, ki ga je kuharica vrgla pod mizo, ni se pes dotaknil. — Mačka pa je šla še tisto popoldne pod streho nad miši in tri dni je ni bilo na beli dan.

Kadar bomo spet kla i, tedaj vam že sporočim, kako se bodeta pri tem vedla Skok in Liska.

P. Bohinjec.

Sneženi mož.

»Predraga sestrice, poglej
Moža, ki gleda izpod vej!
Kot zid je bled in, glej, od tam
Z metlo srdito žuga nam!«

»Ne boj se, dragi bratec, ti,
Čeprav nam mož z metlo grozi;
Za mano, Francek, — bati nič,
Ker mož ima iz metle bič.«

»Bojim se!« — »Milica pa gré.«
»Oj, Milica, gorje, gorje!«
Zastonj! Že Milica je tam,
In Francek zadej plaka sam.

Pobere kepo Milica,
Zadene spretno ž njo moža,
Da možu glava odleti
In — Francek se razveseli.

Sedaj še Francek prihiti
Ter kepe na moža vihti.
Da mož strašan je ves podrt —
Zadela ga je bridka smrt.

Mimica Šešarkova.

Uganke in šaljiva vprašanja.

(Priobčil Josip Štelcar.)

1. Kaj je povsod najprvo?
2. Zakaj pes z repom maha?
3. Kdo se ne more vsteti?
4. Kdaj začnejo žanjice pšenico žeti?
5. Kam zleti kukavica, ko se zjutraj vzbudi?
6. Kaj je povsod najzadnje.

(Odgonetke v prihodnji številki.)

Nalogi.

(Priobčil Št. Kovačič.)

1.

Zapišite besede: bruno, dleto, nebo, sedlo — tako, da hoste le jedenkrat rabili črko o.

2.

Zapišite v teh le 9 predalčkov samo dve črki tolikrat in tako, da se bo v vseh štirih obstranskih vrstah naprej in nazaj brala ista beseda, ki pomeni jako zaničevanega zlobneža; v dveh srednjih vrstah pa tudi naprej in nazaj druga beseda, ki pove osebo, vsakemu dobremu otroku jako ljubo.

(Rešitev nalog v prih. listu.)

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v drugi številki »Angeljčka«.

1. Če se spremeni v led. — 2. Kdor jih nima. — 3. Kadar teče čez strnišče. — 4. Ako je ne je. — 5. Sv. Peter z dvema ključema.

Ista glava — obrnjena. (Primerjaj.)

6. **Spretni risar.** To pot sem pa posebno ponosen. Za nobeno uganko se niso toliko brigali mladi čitatelji, kakor za mojo. Gospod urednik je prejel več drobnih pisemc. Prvi jo je uganil Franc Šotel, dijak v Celju; druga Terezija Fabijan v Ljubljani, potem pa še: Rajko Marenčič, Alojzij Rausch in Iv. Svetina, dijaki v Kranju; Mimi Pakiž v Ribnici; Milica Kaligar, učenka pri sv. Križu pri Kostanjevici; R. Koderman in Roza Pavšar, učenca na Frankolovem; Štefanija Šeligo, učenka pri sv. Jedrti nad Laškim; Ana Šapla, učenka v Šturijah itd.

Vseh šest so prav rešili: Al. Barle v Novem mestu, Zora Vrečko v Celju, Eliz. Gabršček, Terezija Murko, učenki V. razreda v Celju; Dragotina Špes na Teharjih; Miroslava Hafner v Ljubljani.